11 Μαρτίου 2020

Σε ένα από τα τελευταία εργαστήρια δερμάτινης ζώνης στην Κύπρο

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Συνεντεύξεις

Ο κος Χάρης επιμένει πως η ζώνη συνδυάζεται χρωματικά μόνο με το παπούτσι και όχι με το παντελόνι.

Τον συναντώ ένα Σάββατο πρωί στο εργαστήριό του, κάπου στη δυτική Λεμεσό. Σ’ ένα υπόγειο που μύριζε δέρμα. Στο βάθος, το μηχάνημα ζεσταινόταν, για να ξεκινήσει δουλειά και στον πάγκο, λίγο πιο πέρα, ο κύριος Χάρης έφτιαχνε το φινίρισμα σε μία δερμάτινη ταμπά ζώνη -ειδική παραγγελία από ένα μέλλοντα γαμπρό. «Δουλεύουμε με τους γάμους», μου λέει. «Πλέον, αυτή είναι η βασική πηγή εσόδων μας. Οι γαμπροί και μαζί οι στενοί φίλοι και συγγενείς».

Ο κύριος Χάρης Παύλου ασχολείται επαγγελματικά με το δέρμα και τη ζώνη για πάνω από 30 χρόνια. «Κληρονόμησε» την αγάπη από τον πατέρα του, όταν μικρός, στο Βαρώσι, τον βοηθούσε στη μικρή βιοτεχνία που είχαν εκεί και έφτιαχναν διάφορα προϊόντα από δέρμα.

«Όταν ήρθαμε στη Λεμεσό, μετά την εισβολή, δούλεψα για λίγο με τον πατέρα μου. Στην πορεία κατάλαβα πως αυτό που μου αρέσει να φτιάχνω είναι οι ζώνες, έτσι αποφάσισα να προχωρήσω μόνος μου, ανοίγοντας τη δικό μου εργαστήριο δερμάτινης ζώνης».

Πολλοί νέοι έρχονται να πάρουν ζώνη και μου λένε «το χρώμα του παντελονιού μου είναι μπλε». Τους εξηγώ πως παντελόνι με ζώνη μόνο οι ηλικιωμένοι συνδυάζουν.

Μου δείχνει περήφανα μία φωτογραφία που έχει καρφιτσωμένη πάνω από τον πάγκο εργασίας του. Μου λέει πώς τότε, όταν ήταν νέος, έπαιζε ποδόσφαιρο στην ΑΕΛ και παράλληλα δούλευε και στο εργαστήριο.

«Νομίζω πως δεν κουραζόμουν ποτέ εκείνη την εποχή. Πήγαινα προπόνηση και μετά ερχόμουν στο εργαστήριο και καθόμουν μέχρι τα ξημερώματα για να ετοιμάσω τις παραγγελίες και το επόμενο πρωί πίσω στην προπόνηση. Τότε είχαμε δουλειά, η δεκαετία 87’-97’ ήταν -αν θέλεις- η χρυσή δεκαετία της δερμάτινης ζώνης. Ύστερα, ήρθαν οι Κινέζοι και άλλαξαν το παζάρι». Δεν παραπονιέται, άλλωστε, όπως λέει, πλέον δεν έχει τις ίδιες αντοχές για να μένει μέχρι τα αξημέρωτα στο εργαστήριο.

«Μία ζώνη για να γίνει πρέπει να περάσει από 8 διαφορετικά μηχανήματα. Να κοπεί το δέρμα, να τρυπηθεί, να προσθέσεις το μέγεθος, να βγουν μύτες, να επεξεργαστείς τα τελειώματα, να τα βάψεις, να προσθέσεις τις αγκράφες. Μπορεί να φαίνεται εύκολη δουλειά, αλλά δεν είναι. Γι’ αυτό και έχω μείνει από τους τελευταίους στον κλάδο. Είμαι η μοναδική βιοτεχνία παραγωγής δερμάτινης ζώνης στην Κύπρο που παράγει μεγάλες ποσότητες ζωνών τις οποίες εξάγω και στο εξωτερικό», αναφέρει.

Όταν σταματήσω κι εγώ, θα χαθεί και αυτό το επάγγελμα, όπως τόσα και τόσα χειρωνακτικά επαγγέλματα που χάθηκαν στα χρόνια.

Και όταν σταματήσετε εσείς;

Μάλλον δεν θα υπάρξει κανένας άλλος. Θα χαθεί και αυτό το επάγγελμα, όπως τόσα και τόσα χειρωνακτικά επαγγέλματα που χάθηκαν στα χρόνια.

Λένε πως καταλαβαίνεις πόσο καλός είναι κάποιος στη δουλειά του από τον τρόπο που μιλάει και εκφράζεται γι’ αυτήν. Μου μιλά συνεχώς για το δέρμα, περιγράφοντάς μου κάθε λεπτομέρεια με τον ενθουσιασμό ενός παιδιού που ανοίγει το δώρο των Χριστουγέννων. «Ένας άντρας που έχει στιλ, οφείλει να έχει στη συλλογή του μερικές κλασσικές δερμάτινες ζώνες που θα κρατήσουν για πάντα. Θεωρώ πως η ζώνη είναι απαραίτητο αξεσουάρ σε κάθε αντρικό ντύσιμο και πρέπει να φαίνεται».

Ποιες είναι οι κλασσικές ζώνες;

Δερμάτινες, απλές, με μαλακό δέρμα σε ίσα γραμμή. Η καλή ζώνη είναι πάχους 3-8-4 mm.

Το χρώμα δεν παίζει ρόλο;

Αυτό είναι σχετικό γιατί οι περισσότεροι άντρες, στην Κύπρο τουλάχιστον, κινούνται ανάμεσα στο μαύρο, το καφέ και το navy blue, ενώ τελευταία φοριέται πολύ και το ταμπά. Αποχρώσεις, δηλαδή, του καφέ.

Του δείχνω κάτι λευκές, κόκκινες και πράσινες ζώνες λίγο πιο πίσω. «Αυτές τις επιλέγουν κυρίως ξένοι τουρίστες ή Ρώσοι. Οι Κύπριοι δεν αγαπούν αυτά τα χρώματα».

Τη ζώνη με τι πρέπει να τη συνδυάζουμε τελικά; Με τα παπούτσια ή το παντελόνι;

Μόνο και πάντα με τα παπούτσια. Πολλοί νέοι έρχονται να πάρουν ζώνη και μου λένε «το χρώμα του παντελονιού μου είναι μπλε». Τους εξηγώ πως παντελόνι με ζώνη, μόνο οι ηλικιωμένοι συνδυάζουν. Κανονικά το χρώμα της ζώνης πρέπει να συνδυάζεται με το χρώμα του παπουτσιού για να έχει συνοχή.

Τον παρατηρώ να φτιάχνει μια ζώνη και εντοπίζω το σήμα «Real Leather» στο πίσω μέρος. Αυτή η σήμανση μπαίνει αποκλειστικά στις δερμάτινες ζώνες;

Όχι, μπορεί να το βάλει όποιος θέλει. Όλες οι ζώνες εισαγωγής το έχουν και επειδή είναι τόσο καλές αντιγραφές δέρματος, είναι πολύ δύσκολο να εντοπίσεις ποια ζώνη είναι αυθεντική και ποια όχι. Μέχρι κι εγώ πολλές φορές δυσκολεύομαι.

Πολλές φιλοζωικές οργανώσεις πολεμούν το δέρμα και ό,τι παράγεται από αυτό, καθώς υποστηρίζουν πως τα ζώα κακοποιούνται. Επηρέασε καθόλου αυτό τη δουλειά σας;

Αντιλαμβάνομαι και σέβομαι τις ανησυχίες των οργανώσεων, αλλά γνωρίζω από πρώτο χέρι πως το δέρμα που χρησιμοποιούμε προέρχεται από ζώα που αναπαράγονται και εκτρέφονται για το κρέας τους (βόδια και βουβάλια) και ακολούθως γίνεται εκμετάλλευση και του δέρματός τους. Δεν βασανίζεται κάποιο ζώο, γι’ αυτό και εξακολουθούν να υφίστανται τόσα εργοστάσια επεξεργασίας δέρματος στον κόσμο.

Αγοράζει ο κόσμος δερμάτινες ζώνες; Το κόστος δεν είναι μεγάλο;

Το κόστος δεν είναι αποτρεπτικό αν σκεφτείς πως μια καλή δερμάτινη ζώνη κοστίζει περίπου 30 ευρώ και θα την έχεις για μια ζωή. Το δέρμα είναι αθάνατο λένε, και ισχύει. Μια δερμάτινη ζώνη δεν μπορεί να κοπεί. Μπορεί να χάσει τη γυαλάδα του το δέρμα, αλλά δεν θα κοπεί. Αυτό που μπορεί να συμβεί είναι να σπάσει η μπούκλα, όμως φτιάχνονται αυτά. Να έχουμε κι εμείς δουλειά να κάνουμε.

Κλείνοντας, τον ρωτώ αν αξίζει τον κόπο να μπει στο επάγγελμα ένας νέος. Με κοιτά και μου δείχνει τα ταλαιπωρημένα χέρια του. «Θέλει αγάπη και μεράκι για να αντέξεις σε αυτό το περιβάλλον. Θέλει υπομονή για να αποκτήσεις πείρα και να βγάζεις γρήγορα τη δουλειά και θέλει πείσμα για να σε μάθει η αγορά και να σε προτιμά».

Πηγή: city.sigmalive.com